

Never klamstvám o tom, kto si,
aby si mohla byť sama sebou

NEW
YORK TIMES
BESTSELLER

Vzchop sa, dievča

RACHEL HOLLISOVÁ

TATRAN

Vzchop sa, dievča

*Never klamstvám o tom, kto si,
aby si mohla byť sama sebou*

RACHEL HOLLISOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Rachel Hollis: Girl, wash your face,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Thomas Nelson a division of HarperCollins
Christian Publishing, Inc., Tennessee, USA 2018,

preložila Katarína Grozaničová.

Vyšlo v roku 70. výročia Vydavateľstva TATRAN, Bratislava 2018
ako 5170. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Daniela Šinková

Jazyková redaktorka Adriana Oravcová

Technická redaktorka Jozefína Novotná

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2018 by Rachel Hollis

Translation © Katarína Grozaničová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

ISBN 978-80-222-0956-4

Venujem Jen, ktorá tri razy obrátila môj svetonázor
hore nohami: Prvý raz knihou *Interrupted*,
druhý raz na výlete do Etiópie
a napokon tým, že nás naučila,
že *skutočný* líder hovorí pravdu,
aj keď si tým uškodí.

OBSAH

<i>Úvod</i>	9
1. Lož: Niečo iné mi prinesie šťastie	15
2. Lož: Od zajtra začnem	23
3. Lož: Nie som dosť dobrá	31
4. Lož: Som lepšia než ty	43
5. Lož: Stačí mi, že ho ľúbim	53
6. Lož: Nie je konečná odpoveď	65
7. Lož: Sex mi nejde	81
8. Lož: Neviem byť mamou	89
9. Lož: Nie som dobrá mama	97
10. Lož: Už by som mala byť ďalej	109
11. Lož: Cudzie deti sú oveľa čistejšie/lepšie organizované/slušnejšie	117
12. Lož: Musím sa tváriť, že som malá	127
13. Lož: Vydám sa za Matta Damona	137
14. Lož: Som otrasná spisovateľka	147
15. Lož: Cez toto sa nikdy neprenesiem	155
16. Lož: Nedokážem povedať pravdu	161

17. Lož: Moja hodnota závisí od toho, koľko vážim	175
18. Lož: Musím si vypiť	185
19. Lož: Je len jeden spôsob, ako žiť	193
20. Lož: I need a hero – potrebujem hrdinu	203
 <i>Podakovanie</i>	 209
<i>O autorke</i>	211

ÚVOD

Čau, dievča!

V tomto liste na úvod ti vyrozprávam, čo všetko získaš, keď si prečítaš túto knihu. Aspoň dúfam. V tejto chvíli načrtnem svoje zámery a – ak už teraz chceš čítať ďalej – tu ťa ešte viac navnadím na to, čo môžeš očakávať. Tento list je dôležitý aj pre toho, kto práve stojí v kníhkupectve a váha, či si má kúpiť túto knihu, alebo napríklad *Kúzelné upratovanie* – a rozhodnú o tom slová, ktoré práve číta. Čakať toto všetko od jedného krátkeho listu je dosť odvážne, ale idem na to.

Táto kniha je o množstve bolestných lží a o jednej dôležitej pravde.

Akej pravde? Za to, kým sa staneš a či si šťastná, si v konečnom dôsledku zodpovedná ty a nikto iný. V tom je pointa.

Necháp ma zle. Rozpoviem ti stovku vtipných, divných, trápnych, smutných či šialených príbehov, no každý z nich smeruje k tej istej holej pravde hodnej Pinterestu: tvoj život závisí od teba.

Lenže tejto pravde nikdy neuveríš, ak najskôr nepochopíš lži, ktoré ti zakrývajú oči. Je veľmi dôležité, aby si pochopila, že ty sama si vyberáš svoje šťastie a máš kontrolu nad svojím životom. Je to jedna z tých vecí, ktoré schmatneme oboma rukami a vyle-

píme na nástenku, aby sme na ne nezabudli... Pochopiť túto pravdu však nestačí.

Musíš okrem toho nájsť – a systematicky likvidovať – každú lož, ktorú si si navrávala po celý život.

Prečo?

Lebo je nemožné pohnúť sa z miesta a *stať sa* novým človekom, ak si na úvod nepriznáš, ako na tom si. Keď sa začneš hrabať v tom, čomu si o sebe uverila, dospeješ k sebauvedomeniu, ktoré je na nezaplatenie.

Verila si niekedy, že nie si dosť dobrá? Že nie si dosť chudá? Že ťa nikto nemôže mať rád? Že si zlá mama? Verila si niekedy, že si zaslúžiš, aby sa k tebe zle správali? Že z teba nikdy nič nebude?

Samé lži.

Sú to samé lži, ktoré rozširujú spoločnosť, médiá, rodina, v ktorej sme sa narodili, alebo, úprimne – a to mám z Biblie –, samotný diabol. Tieto nebezpečné lži ničia náš zmysel pre hodnotu a schopnosť fungovať. Najzlovestnejšie sú preto, lebo ich počujeme len zriedka. Zriedka počujeme lži, ktoré sme si o sebe vymysleli, lebo nám v ušiach hučia už tak dlho, že sa zmenili na šum v pozadí. Hoci nás nenávistné myšlienky bombardujú každý deň, vôbec si ich neuvedomujeme. Priznať si lži, ktorým sme o sebe uverili, je kľúč k tomu, aby z nás vyrástla lepšia verzia nás samých. Ak dokážeme prísť na koreň problémov a zároveň pochopiť, že máme moc prekonať ich, potom dokážeme úplne zmeniť, nastavenie našej mysle.

Preto robím, čo robím. Preto prevádzkujem web a vysvetľujem, ako vyrábať dekorácie, láskavo vychovávať deti či upevniť manželstvo. Preto som preskúmala tridsať rôznych spôsobov, ako vyčistiť spredu plnenú práčku, kým som svoje čitateľky naučila, ako na to. Preto poznám dokonalý pomer balzamikového octu a citróna, vďaka ktorému bude pečené mäso chutiť vynikajúco. Na online platforme sa síce venujem množstvu tém, no v konečnom dôsledku vystihujú jedno: sú to kúsky môjho života a chcem ich robiť poriadne. Príspevky dokazujú, ako rastiem a učím sa, a chcem,

aby vďaka nim rástli a osmelili sa aj ďalšie ženy. Predpokladám, že keby som sa zaujímala o domácu výučbu, pletenie, fotografovanie alebo makramé, využila by som to, aby som sa pokúsila zlepšiť a aby som povzbudila svoje priateľky. Nič z toho ma však nezaujíma. Zaujímam sa o oblasť životného štýlu, preto sa venujem vytváraniu obsahu, ktorý patrí do tejto kategórie.

Na začiatku kariéry som si však uvedomila, že mnohé ženy vnímajú obrázky z oblasti životného štýlu ako čosi, o čo by sa *mali* usilovať. Mnohé z tých obrázkov sú nedosiahnuteľné – je to len ďalšia lož, ktorá sa nám podsúva –, preto je môj cieľ byť úprimná od začiatku. Sľúbila som, že budem autentická a otvorená a za všetky fotky nádhorne upravených zákuskov, ktoré sme nafotili, som zdieľala fotku, na ktorej mám tvárovú paralýzu. Keď som šla na nobl podujatie, ako je odovzdávanie Oscarov, vyvážila som to príspevkom o svojej snahe schudnúť a fotkami, na ktorých vážim o dvadsať kíl viac než teraz. Porozprávala som vám o všetkom: o svojich manželských problémoch, popôrodnej depresii, o tom, ako som žiarlila, bola vystrašená, nahnevaná, cítila sa škaredá, bezcenná, nemilovaná. Vynasnažila som sa bez príkras ukázať, kto som a ako sa to stalo. Najslávnejšie, čo som kedy urobila, predsa bolo, keď som na internet zavesila fotku strií na svojom ochabnutom brušku. A predsa...

Predsa stále dostávam správy. Stále mi píšu ženy z celého sveta a pýtajú sa ma, ako sa mi darí všetko zvládnuť, zatiaľ čo ony bojujú s ťažkosťami. Z tých správ *cítim* bolesť. V slovách, ktorými opisujú svoje vlastné strasti, počujem hanbu a bolí ma z toho srdce.

Odpisujem im. Každéj jednej vravím, aká je krásna a silná. Oslovujem ich *hrdinka*, *odvážna*, *bojovníčka*. Hovorím im, aby sa nevzdávali. Hovoriť také veci úplne neznámym ľuďom sa zdá byť na mieste. Chcem im však povedať viac. Keby sa trápila moja sestra alebo najlepšia kamarátka, povedala by som jej čosi iné. Aj svojmu mladšiemu ja by som chcela povedať niečo iné. Lebo tých, ktorí sú môjmu srdcu najbližší, podporujem a povzbudzujem...

Rozhodne však odmietam sledovať, ako sa utápaš v sebalútosti. Pravdou je, že *si* silná a odvážna a bojovníčka... hovorím ti to však preto, aby si v sebe tieto vlastnosti objavila ty sama. Chcem ťa schmatnúť za plecía a triasť tebou, kým ti nebudú drkotať zuby. Chcem ti hľadiť do tváre, kým nenaberieš odvahu pozrieť mi do očí a sama nezbadáš odpoveď. Chcem kričať z plných pľúc, kým nepochopíš túto hlbokú pravdu: svoj život máš vo vlastných rukách. Máš len jednu šancu žiť a život ti preteká pomedzi prsty. Prestaň sa bičovať a nenechávaj, dofrasa, ani iných, aby ťa trápili. Prestaň akceptovať menej, než si zaslúžiš. Prestaň si kupovať veci, ktoré si nemôžeš dovoliť, aby si urobila dojem na ľudí, ktorých ani nemáš rada. Prestaň v sebe dusiť pocity namiesto toho, aby si sa s nimi vyrovnala. Prestaň si kupovať lásku svojich detí jedlom, hračkami či priateľstvom, lebo je to jednoduchšie, než ich vychovávať. Prestaň ubližovať svojmu telu a mysli. Dost' už! Vystúp zo začarovaného kruhu. Tvoj život má byť cestou z jedného jedinečného miesta na druhé. Nemá byť kolotočom, ktorý ťa zakaždým dovedie na to isté miesto.

Tvoj život nemusí vyzeráť ako môj. Dohája, tvoj život nemusí vyzeráť ako ničí iný, ale mal by byť aspoň твоjím vlastným výtvorom.

Či to bude ťažké? Rozhodne! Lenže keď si vyberieš ľahšiu cestu, skončíš na gauči s dvadsiatimi kilami navyše, zatiaľ čo ti život bude unikať pomedzi prsty.

Zmení sa to za noc? Ani nápad! Potrvá to celý život. Vyskúšaš rôzne nástroje a techniky – niektoré z nich sa budú zdať v pohode, jedna sa možno bude javiť ako riešenie a zvyšných tridsaťsedem ako odpad. Potom zajtra vstaneš a urobíš to znova. A znova. A znova.

A zlyháš.

Zídeš z cesty. Keď sa nikto nebude pozeráť, zješ polovicu narodeninovej torty, budeš vrieskať na svojho muža alebo piť celý mesiac priveľa vína. Upadneš do rutiny, lebo toto je život a v živote to tak chodí. Keď raz pochopíš, že *ty* to máš v rukách, vstaneš a skú-

siš to znova. Budeš pokračovať, kým ti rozhodovať o svojom živote nebude prirodzenejšie ako o ňom nerozhodovať. Stane sa to spôsobom života a z teba sa stane človek, akým ti bolo súdené byť.

Práve tu a teraz stojíš za to opýtať sa, akú úlohu v tom zohráva viera. Ako kresťanka som sa počas dospievania učila, že Boh má veci pod kontrolou, že Boh má plán pre môj život, a do špiku kostí verím, že je to pravda. Verím, že Boh nás všetkých bezpodmienečne miluje, ale nemyslím si, že to znamená, že máme premárniť dary a talenty, ktoré nám dal, len preto, že už teraz sme dosť dobré. Húsenica je úžasná, ale keby húsenicou zostala – keby sa skrátka rozhodla, že *dobré jej stačí* –, všetci by sme prišli o nádherné stvorenie, ktorým sa stane.

Si viac než to, čím si sa stala.

Presne to chcem povedať ženám, ktoré ma v správach žiadajú o radu. Možno sa to ťažko počúva, ale za týmto poznaním nasleduje hlboká pravda: si viac než to, čím si sa stala, a len ty rozhoduješ o tom, ako s týmto poznaním naložíš.

A to mi vnuklo myšlienku.

Čo keby som napísala celú knihu o tom, ako som sa borila s ťažkosťami, a o tom, čo mi pomohlo tie časy prekonať? Čo keby som vyrozprávala všetky svoje zlyhania a trápne okamihy? Čo keby ste vedeli, ako veľmi sa hanbím za to, že sa niekedy tak naštvem, až vrieskam na svoje deti? Nekričím, nerevem, nenadávam im, ale vrieskam tak hlasno, že keď si na to neskôr spomeniem, je mi z toho zle. Čo keby ste počuli, že mám teraz zrejme aspoň tri zubné kazy, lebo sa na smrť bojím zubára? Čo keby som vám porozprávala o svojej celulitíde, alebo o čudnom výrastku, ktorý mám medzi ramenom a prsníkom, vyzerá ako tretí prsník a vidno ho, keď si oblečiem tielko? Spomenula som už tuk na chrbte? Alebo chlpy, ktorý mi vyrastá z materského znamienka na tvári? Alebo svoje neistoty? Čo keby som vám v úvode knihy povedala, že som sa ako dospelá pocikala? Ako úplne dospelá osoba a nebolo to po prvý raz ani naposledy? A čo keby som vám povedala, že napriek

svojím priznaniám – či už sú vtipné, trápne, bolestné alebo nechutné – som vyrovnaná? Že milujem, kto som, aj keď robím veci, na ktoré nie som hrdá? A že to dokážem preto, lebo viem, že zmenu mám v konečnom dôsledku vo vlastných rukách? Ja mám v rukách to, akou osobou sa stanem. Z milosti Božej zajtra vstanem a budem mať ďalšiu šancu žiť tento život lepšie. Z milosti Božej som sa tridsaťpäť rokov v niektorých oblastiach života (napríklad pri varení syrových jedál) *snažila* tak veľmi, že na mňa nikto nemá. A v iných oblastiach (napríklad zvládanie svojej úzkosti) neustále hľadám rôzne spôsoby, ako bojovať s tým istým problémom.

Aj keď je to cesta na celý život, viem, že sa každý deň učím a rastiem, a vďaka tomu som vyrovnaná.

Veci, s ktorými som bojovala? Lži, ktorým som o sebe verila tak dlho?

Zoznam nemá konca-kraja. Je v skutočnosti taký dlhý, že som sa každej z nich rozhodla venovať kapitolu. Každý oddiel tejto knihy sa začína lžou, ktorej som verila, a nasledujú príbehy o tom, ako ma konkrétna lož brzdila, zranila a v niektorých prípadoch spôsobila, že som ublížila iným. Tým, že som si tieto lži pripustila, som im však vzala moc. Podelím sa s vami o to, ako som vo svojom živote urobila zmeny, aby som prekonala tieto ťažkosti. Niektoré som prekonala nadobro, iné sú nekonečne sa meniacim tancom s celoživotnými neistotami.

Aké mám neistoty? Nuž, tu sú niektoré z najväčších a najhorších v náhodnom poradí. Dúfam, že ťa povzbudia. Dúfam, že ti tieto myšlienky pomôžu. A najviac dúfam v to, že si uvedomíš, že sa môžeš stať kým a čím len chceš, drahá priateľka. A počas zdanlivo najťažších dní si spomenieš, že či sa pohneš o centimeter alebo o kilometer, jedinou požiadavkou je kráčať vpred.

*S láskou
Rach*

Lož:

NIEČO INÉ MI PRINESIE ŠŤASTIE

Minulý týždeň som sa pocikala.

Neocikala som si *celé* nohavice ako vtedy v letnom tábore, keď som mala desať rokov. Hrali sme sa na skrývačku a už som to nevedela udržať ani sekundu. Nechcela som priznať, že som sa pocikala, tak som na seba vyliala fľašu vody. Predstavte si, že keď som už raz bola premočená do nitky, nikto – hlavne Christian Clark, moja táborová láska – nič netušil. Už vtedy som bola vynaliezavá.

Zdalo sa ostatným divné, že som zrazu mokrá?

Možno.

Ale hocikedy budem radšej čudáčka ako dievča, ktoré sa pošťalo.

Pokiaľ ide o minulý týždeň, nepocikala som sa až *tak*. Bolo to len také bežné kvapkanie po tom, čo som zo seba vytlačila tri deti.

Pôrod je ako štart vesmírnej rakety. Cestou von sa zničí všetko, čo znamená, ľudia, že sa občas pocikám. Ak toto vedomie uráža váš jemnocit, potom budem predpokladať, že nemáte ťažkosti s kontrolou močového mechúra – a gratulujem vám. Ak však mojej skúsenosti rozumiete, pravdepodobne tiež máte tento problém, čo znamená, že ste sa pousmiali, lebo ste už zažili podobnú nepríjemnosť.

Skákala som vonku so svojimi chlapcami a ktosi zakričal, aby som ukázala rozštep vo vzduchu. To jediné viem na trampolíne urobiť a ak už raz nazbieram odvahu a vydiapem sa na túto pružinovú smrtonosnú pascu, verte, že dám do toho všetko. V jednej sekunde som plachtila povetrím ako jedno z tých vyzíabnutých dievčat, ktoré vyhadzujú do výšky na súťaži roztlieskavačiek, v ďalšej som sa pocikala. Nikto si to nevšimol – pokiaľ nerátate moju hrdosť –, ale tak či tak sa to stalo. Musela som skákať ďalej, aby mi neustále prúdenie vzduchu vysušilo šortky. Som vynaliezavá, spomínate? Aj načasovanie bolo dokonalé, lebo len o necelú polhodinu sa na Facebooku zobrazil vopred načasovaný príspevok, na ktorom si skúšam šaty na odovzdávanie Oscarov.

Skôr než si urobíte mylný dojem, ja nie som dosť nóbl, aby som chodila na Ceny akadémie. Vyдалa som sa však za kohosi extrémne uleteného. Ani on nie je nóbl, ale jeho práca rozhodne áno. Znamená to, že občas mám možnosť obliecť si šaty ako princezná a zadarmo piť víno v dobre osvetlených tanečných sálach. V takých chvíľach sa na Instagrame alebo na Facebooku zobrazia naše fotky, na ktorých sme vyčesaní a očarujúci a internet z toho šalie. Toto je prvé miesto, kde mi ľudia píšú odkazy o tom, aký fascinujúci mám život, aký štýlový, módný a dokonalý musí byť môj svet. Keď si neskôr čítam komentáre, dokážem myslieť len na to, že *som sa práve pocikala na verejnosti obklopená inými ľudskými bytosťami*. Doslova som šla na záchod vo vzduchu, keď som sa snažila svoje kolenné šlachy dotlačiť do neprirodzených gymnastických pozícií, aby som urobila dojem na svojho trojročného syna.

Pozrite, som taká obyčajná, ako len môžem byť.

A nemyslím to ako slávne osobnosti, ktoré chcú dokázať, že *hviezdy sú ľudia ako my*. Nemyslím to ako Gwyneth, keď išla von bez mejkapu a dokonalou pletou a anjelsky blondávy vlasmi sa nás snažila presvedčiť, že aj v tričku za štyristo dolárov je len obyčajné dievča.

Nie, myslím to doslova.

Nie som očarujúca. Na tisíc percent som jedným z najčudácejších ľudí, akých kedy pravdepodobne stretnete. Ak sa mi akosi podarilo presvedčiť vás o opaku, lebo prevádzkujem web o životnom štýle s peknými fotkami, alebo preto, že sa mi vlasy na Instagrame občas neskutočne lesknú, dovoľ, sestra, aby som ťa vyviedla z omylu. Nie som dokonalá žena ani dokonalá matka, ani dokonalá kamarátka, ani šéfka a rozhodne nie som dokonalá kresťanka. Ani zďaleka. V ničom, čo robím, nie som dokonalá – okrem prípravy a konzumácie jedál so syrovým základom. Ale v tom ostatnom? V *živote*? Dievča, bojujem.

Cítim, že to treba povedať. Až natoľko, aby som o tom napísala celú knihu, lebo sa chcem uistiť, že to budete *počuť*.

Mám veľké chyby, malé chyby, mám chyby zľava aj sprava, a pritom *sažívím tým, že iným ženám radím, ako si zlepšiť život*. Ja, čo radím o cvičení a o tom, ako si vyrobiť piling na zosvetlenie pleti? Ja, čo dávam tipy, ako navariť večeru na Deň vďakyvzdania, a ponúkam podrobný zoznam toho, ako byť rodičom? Ja že zlyhávam?

Každý jeden deň!

Je to dôležité, lebo chcem, aby si pochopila, moja milá, vzácna priateľka, že *my všetky máme chyby*. A napriek tomu, že znova a znova zlyhávam, nedám sa odradiť. Každý deň vstávam a znova sa snažím stať lepšou verziou seba samej. Niektoré dni sa mi zdá, že sa k svojej najlepšej verzii už blížim. Po iné dni jem na večeru smotanový syr. Darom života však je, že zajtra dostaneme ďalšiu šancu.

V istom bode života dostali ženy nesprávnu informáciu. Alebo by som mala povedať, že sme dostali *tak veľa* nesprávnych informácií, že sme si od všetkého umyli ruky. Žijeme v spoločnosti, ktorá berie všetko alebo nič, tvrdí, že musím vyzerieť, správať sa, myslieť a rozprávať dokonale alebo hodiť uterák do ringu a prestať sa snažiť úplne.

Toho sa obávam najviac – že ste sa prestali snažiť. Dostávam správy od čitateľiek a vidím tisícky komentárov na sociálnych sie-

ťach. Niektoré z vás sa životom cítia také zmorené, že ste sa vzdali. Ste ako troska, ktorú unáša prúd. Máte pocit, že je príliš ťažké držať krok s hrou, preto ste prestali hrať. Jasné, stále ste tu. Stále chodíte do práce, stále varíte večere a staráte sa o deti, no neustále sa snažíte dobehnúť zameškané. Stále máte pocit, že zaostávate a je toho na vás priveľa.

Život vás nemá zmáhať stále. Život sa nemá len prežívať – má sa *žiť*.

V určitých obdobiach a okamihoch budete mať pocit, že ich nemáte pod kontrolou, lenže chvíle, keď sa budete cítiť, akoby ste sa topili, by mali trvať krátko. Nemali by byť celým vašim bytím! Cenný život, ktorý ste dostali, je ako loď plávajúca oceánom a vy máte byť kapitánkami tohto plavidla. Určite sú časy, keď vás búrka pohadzuje zo strany na stranu alebo zaplaví palubu, či rozlomí štažň napoly – práve vtedy sa však musíte pozbierať, vedro po vedre odčerpať všetku vodu z lode. Vtedy sa snažíte prebojovať späť ku kormidlu. Toto je *váš* život. Vy máte byť hrdinkami vlastného príbehu.

Neznamená to, že sa stanete sebeckými. Neznamená to, že zahodíte svoju vieru alebo prestanete veriť v niečo väčšie, než ste vy sami. Znamená to, že prevezmete zodpovednosť za vlastný život a za vlastné šťastie. Inými, tvrdšími slovami (pri ktorých je väčšia pravdepodobnosť, že mi jednu vrazíte) – ak ste nešťastné, *je to vaša vina*.

Keď hovorím nešťastné, myslím tým *nešťastné*. Nemyslím *depresívne*. Skutočná depresia súvisí s genetikou a chemickou rovnováhou v tele. Keďže som s depesiou sama bojovala, nesmierne súcitím s každým, kto ju zažíva. A nemyslím ani *smútok*. Smútok či žiaľ spôsobený okolnosťami mimo vašej kontroly – napríklad stratou milovanej osoby, ktorá vám trhá srdce – nie je ničím, čo možno rýchlo a ľahko rozchodiť. Smútok a bolesť sú veci, na ktoré si musíte sadnúť a pochopiť ich, inak sa nikdy nedokážete pohnúť z miesta.

Keď vravím nešťastné, myslím tým nespokojné, znepokojené, frustrované, nahnevané – celý rad pocitov, pre ktoré sa chceme pred životom skryť namiesto toho, aby sme ho prijali s otvorenou náručou ako v pesničke Arms Wide Open od skupiny Creed. Lebo šťastní ľudia – ktorí si život užívajú na deväťdesiat percent času – existujú. Už ste ich videli. Vlastne práve čítate knihu z pera jednej z nich.

Koniec koncov si myslím, že práve to komentujú ľudia na mojich fotkách. Tvrdia: „Tvoj život vyzerá dokonale,“ ale podľa mňa tým myslia: „Zdá sa, že žiješ šťastne. Vyzeráš spokojne. Vždy si optimistická a vďačná. Vždy sa smeješ.“

Chcem vysvetliť prečo...

Nemala som ľahký začiatok. Vlastne, ak mám byť úprimná, svoje detstvo by som opísala slovom *traumatické*. V našom dome vládol zmätok – raz sme boli hore, raz dole. Konali sa v ňom veľké oslavy s rodinou a priateľmi, po ktorých nasledovali krik, hádky a plač. V stenách pribúdali diery veľkosti päste, taniere sa trieštili na kuchynskej podlahe. Otec sa so stresom vyrovnával hnevom, mama ho zvládala tak, že celé týždne preležala v posteli. Tak ako väčšina detí, ktoré vyrastajú v podobnom prostredí, som ani netušila, že existuje aj iný rodinný život.

Keď som mala štrnásť rokov, môj starší brat Ryan spáchal samovraždu. Čím som si v ten deň prešla, ma bude mátať navždy, ale od základov ma to zmenilo. Bola som zo štyroch detí a až dovtedy som nepoznala svet mimo vlastného domova. Lenže keď Ryan umrel, našim už vtedy turbulentným a nepokojným domovom to otriaslo. Ak bol dovtedy život náročný, potom bol neúnosný.

Za ten jediný deň som dospela. Uprostred utrpenia, strachu a zmätenosti z jeho smrti som si uvedomila hlbokú pravdu: ak chcem lepší život než ten, do akého som sa narodila, je len na mne, aby som si ho vytvorila.

Keď zomrel, bola som prváčka na strednej a hneď som sa zača-